

בע"ח (ירושלים) 33833-05-13 - ליאור נחמיה ואח' נ' מדינת ישראל

בע"ח (ירושלים) 33833-05-13 - ליאור נחמיה ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי ירושלים

בע"ח (ירושלים) 33833-05-13

ת"פ (ירושלים) 36861-01-13

1. ליאור נחמיה

ע"י ב"כ עו"ד אריאל הרמן

2. יוסף אזבאך

דוד בן נעים

עותרים 2 ו-3 ע"י ב"כ עו"ד יהודה שושן

נגד

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

בית המשפט המחוזי בירושלים

[03.06.2013]

לפני כב' השופט דוד מינץ

החלטה

בפני שתי עתירות לגילוי ראיות חסויות לפי סעיפים 45 ו-46 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א -1971 (להלן: "הפקודה").

הרקע לעתירות

1. נגד העותרים ואדם נוסף בשם לירון אוזן (להלן: "לירון") הוגש כתב אישום (ת"פ 13-01-36861) בעבירות של יבוא סם מסוכן והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, עבירות לפי סעיף 13 בצירוף סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 ולפי סעיף 7(א) ו-7(ג) לאותה פקודה. על פי המתואר בכתב האישום, עובר ליום 9.01.13 קשר עותר 1 קשר עם אחרים לפיו יישלח לו מפרגוואי סם מסוכן מסוג קוקאין באמצעות משלוח אווירי של חברת השילוח הבינלאומית DHL. במשלוח שנחת בישראל ביום 8.01.13 היה סם מסוכן מסוג קוקאין במצב צבירה נוזלי שאוחסן בשני ג'ריקנים שמשקלם הכולל היה 45.7 ק"ג. כל ג'ריקן נארז בקרטון נפרד. למחרת, ביום 9.01.13 קיבל עותר 1 את משלוח הקרטונים בביתו שבירושלים באמצעות שוטר סמוי שהתחזה להיות שליח של חברת DHL. מאוחר יותר באותו יום, נסעו עותרים 2 ו-3 ברכב שנשכר על ידי עותר 3 כשעותר 2 נהג בו מראשון לציון לירושלים. בדרך אספו עותרים 2 ו-3 את לירון והמשיכו עמו לביתו של עותר 1. עם הגיעם לבית, הם החנו את הרכב במגרש החנייה הסמוך לבית כשפתח תא המטען שלו הופנה לכיוון היציאה מחדר המדרגות של הבניין. בשלב זה, עותר 1 ירד מביתו וצעד לכיוונם. לירון עלה עם עותר 1 לביתו ולאחר מספר דקות ירד עמו כשכל אחד מהם אוחז בקרטון אחד ובהם הסם המסוכן. שתי החבילות הוכנסו לתא המטען של הרכב בו המתינו עותרים 2 ו-3, כאמור.

2. ביום 7.02.13 חתם השר לביטחון פנים על תעודת חיסיון בקשר לחלק מהראיות. טעם מתן התעודה הוא שמסירתן של הראיות עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, בכללו לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה. התעודה מתייחסת לכל פרט או מידע שיש בו כדי לגלות את זהות אנשי המשטרה שביצעו פעולות עיקוב במהלך החקירה בתיק, ולרבות השיטות והאמצעים ששימשו אותם לצורך ביצוע העיקוב. במסגרת התעודה ניתן חיסיון חלקי על המידע המופיע בדוחות ידיעה שנמסרו במסגרת חומר החקירה באופן שחלק מהמילים והשורות הושחרו על גבי הדוחות, ועל חלק מהמסמכים ניתן חיסיון מלא, כשעל חלקם לא ניתן מידע ולו באופן תמציתי על תוכן של המסמכים (פרפראזה).

3. ביום 4.04.13 שלח ב"כ עותר 1 מכתב לב"כ המשיבה בו פרט חומרי חקירה שונים המבוקשים על ידו בכללם שאלות אודות פעולות חקירה מסוימות שבוצעו או לא בוצעו במסגרת החקירה. כך ביקש ב"כ עותר 1 במכתבו פרטים אודות מספר הטלפון שהופיע על גבי המשלוח שהגיע מפרגוואי (בעליו של הטלפון, מי נשא בתשלום בגין השיחות שיצאו ממנו, פירוט השיחות שבוצעו בטלפון בתאריכים הרלוונטיים ואיכון הטלפון ביום 9.01.13); מידע אודות הניסיונות שנעשו במטרה לברר את זהותו של מי שהיה רשום כשולח המשלוח; המידע שהוביל את חוקרי המכס, אנשי המשטרה וחברת DHL לבדוק את שתי החבילות נשוא כתב האישום; וצו החיפוש בביתו של לירון וחומר החקירה שעל בסיסו ניתן הצו. ב"כ המשיבה השיבה על מכתב זה ביום 7.04.13 וציינה בפני ב"כ עותר 1 כי כל החומר הגלוי בתיק הועבר לעיונו. סתמה ולא פירשה. תשובה זו לא סיפקה את עותר 1 והוא הגיש בקשה לעיון בחומר החקירה לפי סעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"). במסגרת הדיון שהתקיים ביום 17.04.13 בבקשה זו, קבע בית המשפט (ב"ע"ח 47470-03-13 ובע"ח 22830-04-13 בפני כב' השופט מ' סובל) כי על המשיבה להעביר לסנגוריה רשימה מלאה של חומר החקירה תוך ציון מפורט של כל מסמך הנכלל בתעודת החיסיון ובתיאור קווים כלליים של החומר החסוי כפי שהותווה בפסיקת בתי המשפט. חרף החלטה זו, במסמך ששלחה המשיבה לב"כ עותר 1 ביום 22.04.13 לא נרשם תיאור בקווים כלליים של מלוא החומר החסוי, ובדיון נוסף שהתקיים ביום 29.04.13 הצהירה ב"כ המשיבה כי לא תוכל להשיב לשאלות שהפנה אליה ב"כ העותר משום שתעודת החיסיון מונעת ממנה לעשות זאת. היא הוסיפה כי היא גם מנועה מלהשיב אלו פריטים בחומר החקירה שהעיון בו נתבקש במכתבו של ב"כ עותר 1 אינו כלול בתעודת החיסיון, מפני שתשובה זו עצמה תחשוף את חומרי החקירה שלא ניתן לחשוף ובכך יתגלה ולו במידת מה תוכן החומר הכלול בתעודת החיסיון.

עותר 1 ועותרים 2 ו-3 עתרו בנפרד לגילוי ראיות אלו.

טענות הצדדים

4. לטענת ב"כ עותר 1 משמעותה של תשובת ב"כ המשיבה היא למעשה מניעת עיון בחומר חקירה אשר סעיף 45 לפקודה לא חל עליו וזאת בניגוד לקבוע בסעיף 74(ו) לחסד"פ, המוציא מכלל זכות העיון רק חומר החסוי לפי הוראות פרק ג' לפקודה, בכללן סעיף 45. בכך נמנעת זכות העיון מעותר 1 בלא שקיים סייג חוקי למניעת העיון והתוצאה היא פגיעה קשה בהגנת העותר ובזכותו להליך הוגן. ב"כ העותר הוסיף כי קבלת עמדת המשיבה תיצור מצב שבכל מקרה בו מוגשת בקשה לעיון בחומר חקירה, כאשר על חלק מהפריטים - ולו על אחד מהם - ישנו חיסיון, הנאשם יהיה מנוע מלעיון בחומר שאין עליו חיסיון מפני שבגילוי ייחשפו פריטים אודות הפריטים הכלולים בחיסיון. מכאן, הפתח למדרון חלקלק להתנגדות גורפת לעיון בחומר חקירה בכל מקרה בו קיימת תעודת חיסיון. הוא ביקש אפוא, כי בית המשפט יורה למשיבה לגלות מהם הפריטים ברשימת חומר החקירה שביקש את עיונו אשר החיסיון אינו חל עליהם.

5. טענה נוספת בפי ב"כ עותר 1 נגעה לחומר עליו חל החיסיון. לדבריו, המשיבה ציינה את דבר קיומו של חומר חקירה בהיקף של 39 עמודים שתוכנו לא נחשף ולו בקווים כלליים. לדבריו, הגנת העותר היא כי הוא לא היה מודע לכך שבחבילות שיובאו לישראל והגיעו לביתו ישנו סם מסוכן והוא אך נתן את כתובתו לבקשת מִכָּר אשר ביקש לייבא לארץ שמן לצרכי עסקיו ולא הייתה לו כתובת קבועה משלו. בנסיבות אלו נטען כי כל פרט במסמכים החוסים תחת החיסיון שיש בהם כדי להצביע על כך שעותר 1 לא היה מודע כלל לכך שבחבילות שיובאו והגיעו לביתו יש סם מסוכן, יועילו להגנתו.

6. בדיון שהתקיים ביום 27.05.13 הוסיף ב"כ עותר 1 בהקשר זה כי למספר הטלפון שהיה רשום על המשלוח חשיבות רבה בחשיפת האדם שעמד מאחורי הזמנת המשלוח ובכך תושג תועלת רבה להגנת העותר בביסוס טענת ההגנה שלו כי לא ידע שהמשלוח מכיל סם. מטעם זה גם קיימת חשיבות רבה לזהות שולח המשלוח ולדרך בה ידעה המשטרה על תוכנו של המשלוח. בדרך זו העותר יוכל גם לבסס טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית באי הגשת כתבי אישום כנגד מעורבים נוספים ביבוא המשלוח, ביניהם כאלו שחלקם גדול משלו.

7. ב"כ עותרים 2 ו-3 הצטרף לטיעונו של ב"כ עותר 1 בדבר העדר מידע מינימאלי אודות אופי ותוכן החומר עליו חל החיסיון. הוא הוסיף בעתירתו כי בחינת חומר החקירה שהועבר לידי העותרים מלמדת כי בבסיס החקירה בתיק "מידעים" שונים שהועברו לגורמי החקירה בין היתר על ידי אנשים אינטרסנטיים אשר מעורבים עד הצוואר במעשים הנטענים כנגד העותרים בכתב האישום. לדבריו, חשיפת ה"מידעים" והמסמכים המבוקשים על ידו יש בה כדי להועיל להגנת העותרים באופן משמעותי. בין היתר, בכך שניתן יהיה להתרשם מהתמונה הכוללת לפיה העותרים אך שימשו ככלי משחק בידי אחרים, כשלכך יש גם השלכות ביחס למודעותם לטיב מעשיהם ולטיב החומר שנתפס. חשיפת החומר החסוי תסייע בביסוס קו ההגנה לפיו ה"כרישים" העומדים מאחורי ייבוא הסם ואשר אמורים היו לגרוף את הרווחים ממכירתו, קיבלו את ההגנת המשיבה כ"מודיעים" ואינם עומדים לדין על מעשיהם, ואילו העותרים שהינם אך "דגי רקק" מועמדים לדין כמי שעמדו מאחורי הייבוא. הוא הוסיף כי חשיפת המקומות והאמצעים ששימשו לתצפית ומעקב כנגד העותרים עשויה לשפוך אור על דרך קבלת המידע ממסורי המידע ועל ההכוונה שלהם כלפי העותרים תוך הסתרת חלקם.

8. ב"כ עותרים 2 ו-3 הפנה עוד לאחד מדוחות העוקבים מיום 9.01.3 (העוקב המכונה "652") כמי שאינו חוסה תחת תעודת החיסיון ועל כן לא הייתה הצדקה להעביר רק דו"ח מתוקן ממנו ולא את הדו"ח המקורי. כן הפנה לשורות שהושחרו בהודעתו של מר גיא לנדט, קב"ט DHL ככאלו שחשיפתם יכולה לסייע לעותרים בהגנתם, וכך גם כל מידע ומסמך נוסף שבידי המשיבה או משטרת ישראל, בכלל זה, דוחות והודעות מדובבים, מחקרי תקשורת, האזנות סתר וכיוצ"ב. לדבריו, יש לחשוף בפני העותרים את יומן ומסמכי המ.ט. (מעקב טכני) הנוגע לכלל פעולות המ.ט. שבוצעו על ידי היחידה החוקרת בתאריכים 15.12.12 עד 15.01.13 כדי לוודא שכלל פעולות המ.ט. הועברו לידי המשיבה. בדיון האמור הוסיף ב"כ עותרים 2 ו-3 בעניין זה וטען כי לא פעם ב"כ המשיבה אינו מודע בעצמו למכלול הליכי החקירה הסמויה שהתקיימה בתיק מסוים. לדבריו, לא ייתכן כי בתיק זה לא בוצעו איכוני שיחות או מחקרי תקשורת, וחסרונם בחומר החקירה מחזק את טענתו כי לא כל החומר הועבר מידי היחידה החוקרת אל ב"כ המשיבה. הוא גם הרחיב בטענתו כי חשיפת המקור תוכל להביא לבירור השאלה מה היה חלקו בביצוע העבירות המיוחסות לעותרים, עד כמה הוא היה דומיננטי בהן, או שמא הוא אף היה היוזם שלהן. מידע זה יש בו לסייע מאוד בהגנתם של העותרים.
9. בתגובה טענה ב"כ המשיבה כי מתוכנן של העתירות עצמן והנימוקים המפורטים בהן אודות חשיבות החומר להגנת העותרים, עולה כי אין בחומר הראיות כדי לקדם או לתרום במשהו להגנתם. טענת העותרים כי אך מתבקש בנסיבות העניין כי היו מעורבים נוספים בביצוע העבירות היא אכן מתבקשת, שכן מטבעם של דברים הסם לא "נולד" ברשות העותרים, אך טענה זו אינה יכולה להצדיק חשיפת חומר שגילוי עולול לפגוע בעניין ציבורי חשוב כפי שצוין בתעודת החיסיון, וזאת גם מבלי להיחשף לתוכנו של החומר עליו חל החיסיון. היא שבה וטענה כי מעבר להפניית העותרים לחומר הגלוי ולחומר החסוי אין ביכולתה לענות על שאלות ב"כ עותר 1.
10. בחלקו של הדיון שהתקיים בדלתיים סגורות עם כל אחד מהצדדים בנפרד, פירטו בפני באי-כוח העותרים את עיקרי הגנתם והצורך בקבלת החומרים עליהם הוטל חיסיון לקידום הגנה זו. מנגד ב"כ המשיבה וקצין המודיעין שהתלווה אליה הציגו בפני את השיקולים שעמדו ביסוד ההחלטה להוציא תעודת חיסיון. לאחר העיון בחומר במלואו, שבתי ושמעתי את ב"כ המשיבה באשר לשיקולים שעמדו בבסיס החיסיון בכלל, ובבסיס הטלת חיסיון גם על תמצית תוכנם (פרפראזה) של חלק מחומרי החקירה בפרט. דיון והכרעה
11. הכלל הוא כי נאשם העומד לדין זכאי לקבל לידי את מלוא חומר החקירה בעניינו על מנת שיוכל לנהל את הגנתו באופן אפקטיבי ולממש את זכותו להליך הוגן (בש"פ 9205/10 סוארכה נ' מדינת ישראל, 1.02.10). עם זאת, סעיף 74 לחסד"פ קובע כי הזכות לעיון בחומר חקירה כפופה למגבלות הקבועות בעניין זה בפרק השלישי לפקודה. אחת ההגבלות הקבועות בפרק זה, בסעיף 45 שבו, עוסקת בראיה שניתנה לגביה תעודת חיסיון על ידי מי שמוסמך לכך לפי הפקודה לפיה מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב. הסעיף קובע כי במקרה שכזה הראייה תהיה חסויה אלא אם מצא בית המשפט הדן בדבר, על פי עתירת בעל דין המבקש את גילוי הראיה, כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה.

12. מושכל יסוד הוא אפוא, כי כל ראייה שלא נכללה בתעודת החיסיון אינה חוסה תחת הוראות סעיף 45 לפקודה ולנאשם עומדת זכות העיון בה לפי סעיף 74 לחסד"פ. מכאן, שהשאלה הראשונה שיש ליתן עליה את הדעת היא האם החומר המבוקש על ידי הסנגורים חוסה בצילה של תעודת החיסיון אם לאו. לאחר מכן יש לבחון כל אחת ואחת מהראיות החוסות בצילה של תעודת החיסיון ולערוך איזון בין הצורך להגן על העניין הציבורי החשוב בגינו הוצאה תעודת החיסיון אל מול האינטרס של העותרים, כמו גם האינטרס הציבורי, בעשיית משפט צדק, בהבטחת אפשרות של בית המשפט לרדת לחקר האמת ובמניעת עיוות דין לעותרים כתוצאה ממניעת חלק מחומר הראיות מידיהם. מקום ששני אלה מתנגשים ובית המשפט יוכח כי יש בחומר החסוי כדי להועיל לעותרים בהגנתם, שומה עליו ליתן את הבכורה לאינטרס הציבורי שבעשיית משפט צדק ובניהול הליך הוגן, ולהורות על הסרתו של החיסיון וגילוייה של הראייה (בש"פ 2782/08 אבו סביח נ' מדינת ישראל, 7.04.08; בש"פ 606/08 פלוני נ' מדינת ישראל, 18.03.08). במקרה כזה, הברירה היא בידי התביעה לגלות את הראייה או לשמור על המידה שבידיה חסוי "במחיר" של סגירת התיק המתנהל כנגד הנאשם (ע"פ 112/89 כאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 459). בד בבד, בית המשפט לא יורה על הסרתו של חיסיון, אם נוכח שהוא מגן על עניין ציבורי חשוב ואילו אי גילוייה של הראייה לא יפגע בהגיונותו של ההליך הפלילי ולא יכרסם בעשיית צדק לנאשם (ע"פ 1152/91 סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 8).

13. לאחר שעיינתי בחומר החסוי במלואו ושמעתי את הסברי ב"כ המשיבה וקצין המודיעין אודות החומר, מצאתי כי החומר החסוי נופל, במלואו - הן הפריטים שניתנו לסנגורים לאחר שהושחרו בהם מספר מילים או שורות, והן הפריטים שהוטל עליהם חיסיון מלא, כולל אלו שלא ניתן לגביהם תיאור כללי (פרפראזה) - במסגרת העניינים המנויים בתעודת החיסיון. אין כל ממש בטענת ב"כ עותרים 1 ו-2 כי הדו"ח של העוקב המכונה "652" אינו חוסה בצילה של תעודת החיסיון, שכן בתעודה צוין במפורש כי למעט תוכנו של דו"ח זה, כל הפריטים הנוגעים לזהות אנשי משטרה, יחידות משטרה, אביזרי מעקב ושיטות ביצוע המצויים בדו"ח יהיו תחת החיסיון.

14. ובאשר לאיזון בין הצורך להגן על העניין הציבורי אל מול האינטרס של העותרים, השתכנעתי כי אי חשיפת החומר החסוי בפני העותרים לא יגרום להם לעיוות דין והוא אינו עלול להוביל לקיפוח או לפגיעה בקו הגנתם האפשרי. לא קו ההגנה שהוצג בפני על ידי ב"כ העותרים והמפורט לעיל - בכלל גם טענות להגנה מן הצדק ואכיפה בררנית - ועל פניו, גם לא כל קו הגנה אחר. השתכנעתי גם כי קיים חשש שחשיפתו של החומר עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב - שלומם של בני אדם, שיתוף פעולה של הציבור עם המשטרה וחשיפת שיטות העבודה של המשטרה, כפי שפורט בתעודה. משכך, אני סבור כי ככלל, במקרה זה הצורך שלא לגלות את החומר בשל הפגיעה בעניין הציבורי האמור גובר על הצורך בגילוי לשם עשיית צדק.

15. וביתר פירוט. באשר לפריטים שנמסרו לסנגורים עם חיסיון חלקי לאחר שהושחרו בהם מספר מילים או שורות, אני סבור כי לא ניתן היה לפרט יותר ולהשחיר פחות באופן שהאינטרס עליו בא החיסיון להגן לא יפגע. כך גם לגבי הפריטים שניתן לגביהם חיסיון מלא והמשיבה נתנה לגביהן רק פרפראזה (חומרי חקירה עז ו-עט), לא ניתן היה להרחיב מעבר למידע התמציתי שפורט. מה גם, שדי נהיר כי אין בקטעים המושחרים פרטים רלוונטיים אשר חיוניים או שיכולים לסייע להגנת העותרים על פי המבחן האמור ואין בחשיפתם כל פוטנציאל ראייתי שעשוי לסייע בידיהם. אשר על כן, במקרה דנא הכף נוטה אל עבר אי הגילוי.

16. ובאשר לפריטים עליהם הוטל חיסיון מלא באופן שלא ניתן לגביהם ולו תיאור כללי (פרפראזה) (חומרי חקירה כב, פא-פו). אכן, ככלל בתעודת חיסיון אין די, ועל התביעה מוטלת החובה להביא לידיעת הסנגוריה, את תוכנה של העדות החסויה, ולו בקווים כלליים (פרפראזה), שכן ללא קווים כלליים אלו, יהא הסנגור כסומא המגשש דרכו באפילה ללא תכלית, ולו ביכולתו לטעון כלפי החיסיון וכלפי השפעת החיסיון על הגנתו. ללא קווים כלליים אלו גם יקשה על בית המשפט לבחון מנקודת ראיות של הנאשם, "את חשיבותה היחסית של אותה ראיה, תוך מתן משקל לראיה, בהתייחס לקשת האפשרויות שבין חשיבות אפסית לבין חיוניות מרובה", טרם שייקבע את "ערכה ההוכחתי של הראיה על רקע נסיבותיו המיוחדות של המשפט" (ב"ש 838/84 לבני נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 738, 729; ע"פ 253/85 אוהיון נ' מדינת ישראל, 31.12.85; ע"פ 1152/91 בעניין סיקסיק). ואולם, חובת התביעה במסירת אותו "תיאור ולו באורח כולל", כפופה לתעודת החיסיון ושמירה על מסגרתה (בש"פ 8935/04 אוהיון נ' מדינת ישראל, 21.10.04; בש"פ 6392/97 בלביסי נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 176), וייתכנו מצבים בהם גם מסירת התוכן בקווים כלליים חוסה בצילו של החיסיון, שכן גם חשיפה מזערית זו עלולה, בנסיבות מסוימות לפגוע בעניין הציבורי החשוב בגינו ניתן החיסיון (השוו ב"ש (מחוזי-נצ') 346/09 סבאג נ' מדינת ישראל, 9.03.09).
17. ואכן במקרה זה בחינת החומר לגביו לא מסרה המשיבה תיאור כלשהו (חומרי חקירה פא-פו) העלתה כי ביחס לכולו לא ניתן היה למסור ולו תיאור חלקי של החומר מבלי לחרוג מן המסגרת המוגדרת בתעודת החיסיון ומבלי לפגוע בעניין הציבורי החשוב עליו בא החיסיון להגן במקרה זה. היוצא מהכלל הוא מסמך כ"ב לגביו על המשיבה ליתן פרפראזה.
18. ובאשר לבקשת עותר 1 לקבלת תשובה לשאלות שהפנה לב"כ המשיבה במכתבו מיום 4.04.13 שעניינם כאמור, פרטים אודות פעולות חקירה שנעשו ביחס למספר הטלפון שהופיע על גבי המשלוח שהגיע מפרגוואי, כמו גם אודות פעולות חקירה שנעשו במטרה לברר את זהותו של שולח המשלוח, וכמו גם אודות המידע שהוביל את אנשי המשטרה לבדוק את שתי החבילות נשוא כתב האישום. אכן, במסגרת זכות העיון על המשיבה לאפשר לנאשם לעיין בכל חומר החקירה הקשור באופן ישיר או עקיף לאישום, בכפוף למגבלות הקבועות לעניין זה בדיון. ואולם, זכות העיון אינה מחייבת את המשיבה לענות על שאלות נאשם באשר לביצוע פעולות חקירה מסוימות. המאשימה יוצאת ידי חובתה במתן עיון בראיות שהעיון בהן מותר לפי הדיון, כפי שהשתכנעת שנעשה במקרה זה, ואילו התשובות לשאלות האמורות תמצאנה מענה במסגרת פרשת ההוכחות בשמיעת עדויותיהן של חוקרי המשטרה. יש גם רגליים לסברת ב"כ המשיבה כי במקרה זה מתן תשובות לשאלות אלו במסגרת זכות העיון, חותרות תחת תעודת החיסיון ויש בה כדי לחשוף את תוכן של הראיות החסויות, ולו על דרך האלימינציה. לפיכך, אין המדובר במתן חיסיון בפועל לחומר חקירה שלא ניתן לגביה חיסיון.
19. ברם, בכך לא תם הדיון, שכן נתברר לאחר עיון בחומר החקירה ולאחר קבלת ההבהרות מב"כ המשיבה כי בידי התביעה חומר חקירה נוסף רחב היקף הקשור לחומר חקירה אחר המוזכר ברשימת חומר החקירה - שלא מצא את ביטויו ברשימת חומר החקירה שנמסרה לידי הסנגוריה על פי מצוות בית משפט ביום 17.04.13 ואף לא הוצג לעיונו של בית משפט זה. ספק בעיני אם ניתן אף להכלילו בתעודת החיסיון. מעבר לפגם החומר שבהתנהלות התביעה בעניין זה, הרי שעיון בחומר זה עשוי לשנות תוכן החלטה זו ואין צריך לומר כי ייתכן שיש בו כדי להועיל להגנת העותרים.
- לפיכך, על ב"כ המשיבה להמציא ישירות ללשכת השופט את כל חומר החקירה החסר עד ליום 5.06.13 ולאחר עיון בו, תינתן החלטה משלימה.
- ניתנה היום, כ"ה סיון תשע"ג, 03 יוני 2013, בהעדר הצדדים.